

הדודאים בפאריס (1961)
סיגנון חדש בזמר הישראלי

הסביר ישראל בחטף, "כל מה שרציתי זה לעסוק בתיאטרון ולהביא לידי ביטוי מירי בי את כל כשרונותי: כפנטומימאי, כי זמר, כשחקן וכבימאי. בתקופה ההיא היה לי המון כסף וביננותי אותו ללא הנד עפעף, כי זה כלל לא עמד בסדר העדיפות יות שלי".

גם גוריון, כמו יעקב בודו, שימעון ישראל, ריבקה רז ואחרים, מודה שהיה צעיר מדי כשנפלה עליו ההצלחה, ולכן גם היה לו קשה לקלוט את מימדיה. "היי תי אז צעיר ולא מוכן, ומכחינה מיקצור עית הייתי רחוק מלהבין את המיקצור". במחשבה שנייה הוא גם מודה שאולי זה אפילו הפריע לו לפעמים בהמשך דרכו. כי תמיד הוא נחשב כ"זמר" וכ"נחמד", ובגלל תדמית זו אולי נמנעו ממנו חפסי דים דרמאטיים.

מאז התפרק הצמד, מצא עצמו ישראל בעשרות הפקות קטנות וגדולות. בין השאר הוא עבד בקאמרי עם תנוך לוי, ביים להקות צבאיות והופיע בתוכניות טלוויזיה רבות. כיום כל רצונו הוא לחיות בשקט, ליצור ולעשות את הדברים שהוא אוהב. היום הוא גם מרגיש בשל לצאת בהצגת ירד, שבה יישוב את כל כישוריו.

גם בני אמדורסקי שיבה כיוון אחרי מילחמת יום הכיפורים הוא פרש כימעט לחלוטין מהופעות. הוא פתח ביפו את החצר, מיסעדה אינטימית בסגנון אישי מאוד, שבה העיצוב, התמונות, הריהוט ו התפריט הם מעשי ידיו.

המיסעדה של בני בני נחשבת לאחד המקומות היפים בעיר, כשאיטיותו של אמדורסקי שורה על המקום. עד היום, מדי ערב, מנעים בני לאורחייהם את שותותם, כשהוא מציע להם בשרמנטיות מתבשיליו המשובחים.

בני, כסוף שיער ושוף, מביט אחורה וקדימה בסיפוק. כשהתעייף מן ההופעות והבין, שברוב המיקרים הוא מופיע בגלל שהוא צריך להתפרנס, הוא הרגיש שהוא זקוק לשינוי דראסטי ודחוף בחייו. "נקודת השבירה היו הנסיעות, כשקמתי בבוקר והייתי נזכר שבערב אני צריך לנסוע, זה היה מאפיר לי את היום".

מאז פתח את החצר, לא החסיר בני

(המשך מעמוד 67)
גשתו היא שהוא חזר הביתה. הוא יודע שהוא ניתק את עצמו מן הקהל הישראלי, ולכן גם נעלם מתודעתו בשנים האחרונות. "עשיתי את זה בלב שלם ובהכרה מלאה. אם אתה משחק טוב, לא משנה באיזו שפה אתה עושה זאת." יענקל'ה מודה גם שהוא מתגעגע מאוד אל הקהל הישראלי, אך "התאהבתי באשה אחרת". הוא מתנצל, וזיק שובבי בעיניו, כשהוא מופיע היום לפני זקנים, הבאים עם נכדיהם לתיאטרון. או לפני קהל יהודי בארצות אחרות, פרט לסיפוק האמנור תי והחמור, הוא חש גם בתחושת שלי-

האמן החולם

ואיש הביצוע

א חרי תקליטם השני הפכו הדודאים לצמד המבוקש ביותר בארץ, ושיריהם

ישראל גוריון בטלוויזיה (1981)
"הייתי אז צעיר ולא מוכן"

בני אמדורסקי (מימין) במיטבח מיסעדתו (1981)
נקודת השבירה היו הנסיעות

זמרים צעירים, שבני ישראל היו גיבורי הילדות שלהם, שרים ומבצעים היום את שיריהם הנחשבים לקלאסיקה של הזמר ה"עברי בעיבודים חדשים.

למצוא היום את ישראל גוריון, זהו משימה בלתי אפשרית. הוא מופיע עם

הושמעו ברדיו השכם והערב. הם הופיעו באוניה שהפליגה לאירופה, ירדו בפאריס, ומשם המשיכו לנדוד בכל העולם במשך שלוש שנים רצופות, כשהם מתפרנסים מ הופעות.

אחרי שלוש שנים חזרו השניים לארץ.

חזר. "הקהל הזה לא הולך לאף תי אטרון בארץ. הוא קונה כרטיסים שברי עיים מראש, ומחכה ב"פואייה" שעה לפני עליית-המסך. האנשים יודעים שהם באו לקבל שעתיים של אושר וקורטוב של צחוק.

"אני עכשיו, סטאר" של האנשים הר מבורים והעצובים האלה. ולפעמים, נזר כר בודו ומתרגש, "מסוף האולם מתקרי בות אלי זקנות שבקושי הולכות, וזורי קות לי פרחים לבימה. אז האם יש סיי פוק יותר גדול מזה?"

נתתי לדברים

לקרות

הי שנה: 1957. המקום: מועדון ה" תיאטרון. על הבימה שני עלמים צעירי רים פורטים על גיטארה ומנעימים בשירי עם שקטים. הקהל מקבל אותם במחיאות כפיים ממושכות. הם מוחתמים מייד על חוזה, ומתחילים להרוויח חמש לירות ל" יום. צמד הדודאים, שם שגולד במיקרה, הצטרף אלה הנבחרת הלאומית של כוכבי הבידור והזמר הישראלי.

בני אמדורסקי בן 27, יוצא קיבוץ הראל ונהג משאית שגם שר לפעמים י ישראל גוריון, פנטומימאי ירושלמי בן 22 ושחקן בתחלת דרכו — שבו את לב הקהל.

מבלי שנתכוונו לכך, יצרו השניים סיג נון חדש. השילוב בין קולותיהם נחשב

דחכה אותי תחושה נקמנות, להוכיח שווינמלטור לא היה מיקרה ושאני לא

חלשוריסטי * הייתי צעיר, ת הייתי רחוק מלהבין את המיקצור

כימעט אף ערב במקום. הוא נהנה הנאה רבה מעיסוקו החדש, ומכך שהוא יכול להחליט מתי, איך ואיפה להופיע עם גור ין. על רקע האש המרצדת באח, כשהוא לוגם יין אדום חם, הוא מוסיף מהורהר: "לפעמים יש לי הרגשה שההופעות היו רק מבוא למה שאני רוצה ואהב באמת." שוש מימון

גירה עדי בתוכנית הטלוויזיה לילדים שלוש, ארבע, חמש וחצי, בבקרים הוא עסוק בחזרות הביתה, ואחר הצהריים הוא מביים את סיפורי דקמרון. פה ושם הוא מוצא גם קצת זמן להופיע עם בני. קשה היה לשמוע מישראל משפט רצוף אחד. "מרשג ההצלחה התהילה במובן של פופולאריות וכסף לא דיבר אלי מעולם."

הפופולאריות שלהם היתה עדיין בשיאה, אך כשהופיע הצמד בהצגה פונדק הרחוח של אלטרמן, נזכר ישראל גוריון שמה שהוא רצה כל הזמן לעשות זה תיאטרון, ושזוהי בעצם אהבתו האמיתית. כאן התפצלו דרכיהם, אך הם המי שיכו להיפגש ולהופיע מדי פעם. ישראל גוריון שקע בעבודה בתיאטרון, ובני

כשירה תרבותית ושקטה, היהוה משב רוח מרענן אחרי שירי הרועים ששלטו אז. ללא היררה נוסף מבר אמדורסקי הצעיר את המשאית שלו. הנוג חרש את הארץ ואת העולם ושיריהם הפכו להיטים: יבן טווייה, ערב של שושנים, תפוח חינני ושיר נוקדים, הם רק מעט מהם.